29/11/2021

Μνημόσυνο μακαριστού Μητροπολίτη Χίου Χρυσοστόμου στη Νέα Μονή

/ Ιερές Μονές

Την Κυριακή 28 Νοεμβρίου ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χίου, Ψαρών και Οινουσσών κ. Μάρκος, πλαισιούμενος από τον Ηγούμενον της Μονής Αρχιμανδρίτη π. Διονύσιο Παπανικολάου και τον Αρχιδιάκονο π. Απόστολο Λάρδα, τέλεσε την Θεία Λειτουργία στη Βυζαντινή Ιερά Νέα Μονή και, στη συνέχεια, το Μνημόσυνο του μακαριστού Προκατόχου του Μητροπολίτου Χίου Χρυσοστόμου (του Γιαλούρη), με τη συμπλήρωση 43 χρόνων από της εις Κύριον εκδημίας του (29

Νοεμβρίου 1978).

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χίου κ. Μάρκος έχει καθιερώσει να γίνεται το Ιερό Μνημόσυνο αυτό στην Ιερά Νέα Μονή, την οποία υπερεγάπα ο αλήστου μνήμης Αρχιερεύς.

Κατά το Μνημόσυνο μίλησε κατ' ανάθεση από τον Σεβασμιώτατον κ. Μάρκο ο Γενικός Αρχιερατικός Επίτροπος Αιδεσιμολ. Πρωτοπρ. π. Δημήτριος Κ. Γεόμελος, ο οποίος είπε:

"Σὺ τοῦ Θεοῦ, τὴν εὐσπλαγχνίαν ἐκήρυξας, μετανοίας, τρόπους ἐκτιθέμενος· καὶ τῶν κακῶν τὴν ἀποφυγήν, ἄριστα διδάσκων, παμμάκαρ καὶ τελεώτατα· καὶ ἔργων τῶν ἀρίστων, παραινέσεις ὑφαίνων, πανσεβάσμιε Πάτερ Χρυσόστομε."

Τόν ἐκκλησιαστικόν αὐτόν λόγον ἐδανεισάμεθα, Σεβασμιώτατε Πάτερ καί Δέσποτα, ἐκ τῆς Ἀκολουθίας τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Χρυσοστόμου, Ἀρχιεπισκόπου Κων/λεως, διά τόν ὁμώνυμον πρός αὐτόν θεῖον καί ἱερόν μακαριστόν Μητροπολίτην Χρυσόστομον (τόν Γιαλούρην), τόν σοφόν καί πολυσέβαστον Ποιμενάρχην τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν, τόν θεοπρόβλητον προκάτοχον ὑμῶν, τοῦ ὁποίου σήμερον ἐπιτελοῦμεν τό ἱερόν Μνημόσυνον, αὔριον δέ συμπληροῦνται 43 ἔτη τῆς εἰς Κύριον θεοφιλοῦς ἐκδημίας

του. Τεσσαράκοντα τρία ἔτη σιωπῆς τῆς γῆς πρό τοῦ πνευματικοῦ καί ἠθικοῦ μεγαλείου του, ὁπωσδήποτε ὅμως φωνῆς καί βροντῆς τοῦ οὐρανοῦ διά τήν δόξαν τήν ὁποίαν τόν ἠξίωσεν ὁ Θεός.

Μετά παρέλευσιν τεσσάρων καί πλέον δεκαετιῶν ἀπό τῆς Κοιμήσεως τοῦ σεπτοῦ Ποιμενάρχου, ἀλλά καί δέκα ἑπτά ἐτῶν ἀπό τῆς Ἀνακομιδῆς τῶν κεχαριτωμένων τιμίων λειψάνων του, σεπτῇ παρ’ ὑμῶν ἀναθέσει, ἐκφράζομεν ταπεινόν καί ἀπέριττον λόγον, δι’ Ἐκεῖνον, τόν ὁποῖον ὑπηρετήσαμεν ἐπί ἑπτά ἔτη καί ἀπό τόν ὁποῖον ἐλάβομεν καί τάς δύο Χειροτονίας.

Δόξα τῷ Θεῷ! Ὁ μακαριστός Ἀρχιερεύς «τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς» (Σοφία Σολομ. δ΄13). Εἰς ἡλικίαν μόλις 62 ἐτῶν, ἀνεχώρησε τήν 29ην Νοεμβρίου 1978, πρός συνάντησιν τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως Χριστοῦ, τόν Ὁποῖον ἔργοις καί λόγοις ἀφωσιωμένως καί θυσιαστικῶς ὑπηρέτησεν, ἐπαξίως ἱστάμενος εἰς τόπον, τύπον καί τρόπον Του.

Πρώτη ἀποτύπωσις τῆς ἐπιγείου ἁγιοπνευματικῆς παρουσίας καί πορείας τοῦ ἐκ Ψαρῶν καταγομένου Ἱεράρχου Χρυσοστόμου, ἡ ἠγαπημένη ἰδιαιτέρα πατρίς του ἡ νῆσος Λέσβος –διά τήν ἀκρίβειαν, τό Παλαιοχώριον τῆς ἐπαρχίας Πλωμαρίου- ὅπου τό 1916 ἐγεννήθη, ἐγγονός ὢν ἐκ μητρός τοῦ σοφοῦ καί πολυπράγμονος Ἱερέως καί διδασκάλου -ἔχοντος γνώσεις ἰατρικάς καί νομικάς- π. Βασιλείου

Πανανῆ.

Πρωτότοκος, ὀκτώ ἀδελφῶν, ὁ κατά κόσμον Εὐστάθιος Γιαλούρης, ἔμεινεν ὀρφανός πατρός δωδεκαετής, στοργικότατα φροντισθείς ὑπό τῆς ἐναρέτου μόλις τριακονταπενταετοῦς μητρός του Εἰρήνης, τήν ὁποίαν ὁ ἴδιος μετά παρέλευσιν δεκαετιῶν ἔκειρε Μοναχήν, ὀνομάσας Ἑρμιόνην.

Καλλιφωνότατος καί μουσικολογιώτατος, ὁ νεαρός Εὐστάθιος, διωρίσθη πρωτοψάλτης τοῦ Ἱ. Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Πλωμαρίου, εἰς ἐφηβικήν ἡλικίαν!

Πνευματικός του τότε χειραγωγός (ὅπως καί τοῦ συμπατριώτου του Ἰωάννου Μαλλιαροῦ, ἐν συνεχείᾳ Μητροπολίτου Μηθύμνης Ἰακώβου) ἦτο ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Κορνήλιος Μαρμαρινός, τόν ὁποῖον μετά παρέλευσιν δεκαετιῶν ὁ πάλαι ποτε πνευματικός υἱός του, Ἀρχιερεύς πλέον Χρυσόστομος, προέπεμψεν εἰς τήν αἰωνιότητα,-σημειωτέον τήν ἡμέραν ἐπετείου τῆς Μνήμης τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου- ὡς Μητροπολίτης Χίου. Ἐκεῖνον εἶχε Πνευματικόν καί σύμβουλον ὡς Μητροπολίτης διά τά “ἐλαφρότερα” θέματα στή Χίο, διά δέ τά “βαρύτερα” τόν ἀείμνηστον π. Χαράλαμπον Δέδεν εἰς Ἀθήνας.

Ἀριστεύσας ἐπεράτωσε τάς ἐγκυκλίους σπουδάς, καθώς καί τάς πανεπιστημιακάς,

μολονότι λόγῳ τῆς ἀνεχείας καί τῆς πολλῆς μελέτης, προσεβλήθη ἐλαφρῶς ἀπό πνευμονικόν νόσημα. Ἠγάπα τόσον τήν μελέτην, ὥστε ἔλεγεν εἰς τήν μητέρα του, ὅτι, ἐάν “πιάσει” φωτιά τό σπίτι των, τό πρῶτον πού πρέπει νά γίνῃ, εἶναι νά σωθοῦν τά βιβλία του!

Ἐκάρη Μοναχός εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Ἁγίου Ἰωάννου Θεολόγου Ὑψηλοῦ Λέσβου, λαβών τό ὄνομα Χρυσόστομος.

Ἐχειροτονήθη τό 1941 εἰς Διάκονον καί τό 1949 εἰς Πρεσβύτερον, προχειρισθείς συνάμα εἰς Πρωτοσύγκελλον τῆς Ἱ.Μητροπόλεως Μυτιλήνης, Ἐρεσσοῦ καί Πλωμαρίου.

Ἐκτελῶν εὐσυνειδήτως τά καθήκοντα τοῦ Πρωτοσυγκέλλου καί Ἱεροκήρυκος, ἠσχολήθη, μετά πολλῆς ἐπιτυχίας, εἰς τό ἱερόν κήρυγμα –ὄντως Χρυσόστομος ἀναδειχθείς- διά τήν ἐποχήν του ἐθεωρήθη ὁ σπουδαιότερος διάκονος τοῦ Θείου Λόγου- τά κατηχητικά σχολεῖα, τήν θρησκευτικήν ἀρθρογραφίαν καί τό περιοδικόν τῆς Μητροπόλεως «Ὁ Ποιμήν», τό ὁποῖον καί διηύθυνε.

Μοναδικός γνώμων τῆς διακονίας του ὡς Πρωτοσυγκέλλου καί Ἱεροκήρυκος, ἡ λεπτεπίλεπτος ἱερατική συνείδησίς του, ἡ ὁποία ποτέ δέν τοῦ ἐπέτρεψε νά «συσχηματίζεται μετά τοῦ αἰῶνος τούτου» καί τῶν πάσης φύσεως θιασωτῶν αὐτοῦ, μετά τῶν ὁποίων πεπαρρησιασμένως συνεκρούσθη…

Μετατεθείς τό 1954 εἰς Ἀθήνας, ὑπηρέτησε δι’ ὀλίγους μῆνας ὡς προϊστάμενος τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ἀμπελοκήπων καί, ἐν συνεχείᾳ, ἐπί δωδεκαετίαν καί πλέον – ὅπου καί ἀφῆκεν ἐποχήν- μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς εἰς Ἀρχιερέα ἀναδείξεώς του, ὡς προϊστάμενος καί ἱεροκήρυξ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, Πολιούχου Πειραιῶς, διευθύνων συγχρόνως τό «Πνευματικόν Φροντιστήριον Κληρικῶν Ἑλλάδος», είς τήν Ἱ. Μονήν Πεντέλης, καθώς καί τό «Φροντιστήριον Κατηχητῶν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας», λαβών τόν ἔπαινον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου διά τήν ὅλην δραστηριότητά του. Μάλιστα ὡς Πρωθιερεύς τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος συμμετεῖχεν καί εἰς τήν μετακομιδήν τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Ἰσιδώρου, κατά τήν παραμονήν αὐτοῦ εἰς Πειραιᾶ.

Εἰς Ἀθήνας εὑρισκόμενος, ἔδιδε πολλάς διαλέξεις ἐπί θεμάτων κοινωνικοθρησκευτικῶν, εἰς τάς αἰθούσας τοῦ «Παρνασσοῦ», τῆς «Ἑταιρείας Φίλων τοῦ Λαοῦ», ἐπίσης τοῦ «Πειραϊκοῦ Συνδέσμου», τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου Πειραιῶς ὡς καί διαφόρων σχολῶν καί συλλόγων ἐπιστημονικῶν, προσέφερε δέ τάς ὑπηρεσίας του καί πρός τήν Ἀποστολικήν Διακονίαν.

Ἱκανά πονήματά του ἐξεδόθησαν ὑπ᾽ αὐτοῦ κατά καιρούς, ὅπως «Τό Τρίπτυχον τῆς Κοινωνίας» (Ἱερεύς, μήτηρ, διδάσκαλος), «Ἡ Μουσική τῆς Ὀρθοδοξίας», «Ὁ Πνευματκός καί τό ἔργον του», «Ἡ Γυναίκα στήν βιοπάλη», «Τρομερά ἡ εὐθύνη», «Ἀνατομία τῆς ἐποχῆς», «Ὑπερήφανοι διά τήν Ὀρθοδοξίαν μας», «Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος πρός τόν σύγχρονον κόσμον» ὁμιλία -ἐντολῇ τῆς Ἱ. Συνόδου- κατά τόν Ἑσπερινόν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἐπί τοῦ βράχου τοῦ Ἀρείου Πάγου, «Ὀρθόδοξος λατρεία καί ὑμνῳδία», «Τήν Διακονίαν σου πληροφόρησον», «Τό μέλλον τῆς Ὀρθοδοξίας», μνημειῶδες «χρυσοστομικόν» κήρυγμά του, τό ὁποῖον –κατ᾽ ἀνάθεσιν τῆς Ἱ. Συνόδου ἐξεφώνησεν εὐθαρσῶς εἰς τόν Καθεδρικόν Ναόν Ἀθηνῶν κατά τήν Κυριακήν τῆς Ὀρθοδοξίας, 27ην Φεβρουαρίου 1972, ἐπί παρουσίᾳ τοῦ ἀντιβασιλέως καί μελῶν τῆς κυβερνήσεως, προκαλέσας «κραδασμούς» καί «ἐνοχλήσεις» μέ τόν ἐλεγκτικόν καί τομώτατον λόγον του... Διεκόπη δέ ἐξ αὐτοῦ ἡ ραδιοφωνική ἀναμετάδοσις... Ἡ μνημειώδης ὁμιλία ἐξεδόθη, ἐν συνεχείᾳ, αὐτοτελῶς ὑπό τοῦ ἰδίου.

Ἐπίσης, πονήματά του: «Θεσμός παρεξηγημένος» (ὁ Μοναχισμός), «Ἑδραῖοι καί ἀμετακίνητοι» κ. ἄ... Ἄρθρα καί μελέται του ἐπί θεμάτων ποιμαντικῶν, ἐδημοσιεύθησαν εἰς τά περιοδικά «Ἐκκλησία», «Ἐφημέριος», «Γρηγόριος Παλαμᾶς», «Ἀνάπλασις», «Ἐνορία», «Ἱεροψαλτικά Νέα», ὡς ἐπίσης καί ἕτερα ἐπί ζητημάτων ἐπικαίρων ἐθνικοθρησκευτικῶν εἰς περιοδικά καί ἐφημερίδας Μυτιλήνης, Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καί Χίου.

Εἰς Ἀθήνας καί Πειραιᾶ ἵδρυσε τόν Σύλλογον «Ἁγία Φιλοθέη ἡ Ἀθηναία», παιδικά συσσίτια, «Ἱματιοθήκην τοῦ πτωχοῦ», δανειστικάς βιβλιοθήκας καί τήν «Πρόνοιαν τῶν ναυτικῶν καί ξενιτευμένων», καθιερώσας μάλιστα καί εἰδικήν καθ᾽ ἑβδομάδα δέησιν ὑπέρ αὐτῶν, μετά συντόμου ὁμιλίας πρός τάς οἰκογενείας των.

Μητροπολίτης Χίου ἐξελέγη τόν Ἰούνιον τοῦ 1967 καί ἐποίμανε θυσιαστικῶς καί θεοφιλῶς τό ποίμνιόν του, ἔχων ὡς γνώμονα τῆς ποιμαντικῆς του αὐτό τό ὁποῖον ἐγράφη καί ὡς ἐπιτύμβιον «Γίνου πιστός ἄχρι θανάτου καί δώσω σοι τόν στέφανον τῆς ζωῆς (Ἀποκ. β΄10), στερρῶς ἔχων περί τήν Πίστιν, τῆς ἡμετέρας Παραδόσεως θερμότατος ὢν πρόμαχος καί ὑποστηρικτής.

Ἠργάσθη μέ ἀκαταπόνητον ζῆλον, χωρίς ποτέ νά δώσῃ “τοῖς βλεφάροις αὐτοῦ νυσταγμόν καί ἀνάπαυσιν τοῖς κροτάφοις του”, μέ πίστιν ἀκατάβλητον καί ὁλοκληρωτικήν ἀφοσίωσιν εἰς τήν Ἐκκλησίαν καί ἐπέτυχε τήν πνευματικήν ἀναγέννησιν καί ἀνάδειξιν τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καί τῆς ἀποστολῆς του, ὥστε νά χαίρῃ ἐκτιμήσεως καί ἀναγνωρίσεως καί μόνον εἰς τό ἄκουσμα τοῦ Ποιμενάρχου αὐτοῦ. Ἐνδεικτικόν τοῦ ἔργου του εἶναι ὅτι τόν Ἰούλιον τοῦ 1973 ἐγκαινίασεν τό, δι’ ἐκκλησιαστικῶν μόνον εἰσφορῶν, ἀνεγερθέν ἄγαλμα τοῦ Ἱερομάρτυρος Πλάτωνος (Φραγκιάδη), τόν ὁποῖον ἰδιαζόντως ἐτίμα, καί ὅτι τό ἔτος 1974 ἀνήγειρεν ὀρφανοτροφεῖον μέ τήν ὀνομασίαν “Ἐκκλησιαστική Στέγη”, γευματίζων

καθημερινῶς μετά τῶν 18-20 τροφίμων- μαθητῶν καί προσωπικῶς-ἐνεργῶς ἐνδιαφερόμενος διά τήν προκοπήν των εἰς τά μαθήματα καί τήν διαγωγήν των. Ἐπίσης, καί ἐδῶ ἵδρυσε συσσίτια, “τό κιβώτιον τῶν πενήτων”, τήν πρόνοιαν τῶν ναυτικῶν καί τῶν οἰκογενειῶν των, ἐθέσπισεν ὑποτροφίας, καί ἐπεδείκνυε προσωπικήν καί καθημερινήν μέριμναν διά τούς ἀσθενεῖς τοῦ Νοσοκομείου, ὡς Πρόεδρος αὐτοῦ, μέ ἐνεργοποίησιν ὑπ’ αὐτοῦ τοῦ ἐδῶ ἑδρεύοντος τότε Στρατιωτικοῦ Κέντρου Ἐκπαιδεύσεως Ὑγειονομικοῦ (Κ.Ε.Υ.), τῶν φιλανθρωπικῶν Ἱδρυμάτων κ.π.ἄ..

Τά ἀρχιερατικά-ποιμαντικά του καθήκοντα ἐξετέλη μέ γνώμονα ἀφ’ ἑνός τό συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας –τήν ὁποίαν ὄντως ὡς Μητέρα ἠγάπα- καί ἀφ’ ἑτέρου τήν πρός τόν πλησίον πατρικήν στοργήν, τόν ὁποῖον, ἐπίσης, «ὡς ἑαυτόν» ἠγάπα, κατά τόν λόγον τοῦ Κυρίου.

Μέχρι σήμερον πολλοί πολλά ἐμαρτύρουν καί μαρτυροῦν διά τήν φιλανθρωπικήν δραστηριότητά του καί κυρίως διά τάς μεθόδους του, τῆς ἀποσιωπήσεως καί ἀποκρύψεως αὐτῆς.

Ἡ σχέσις του τόσον μέ τό χρῆμα ὅσον καί μέ τήν ἀνθρωπίνην δόξαν, ἦτο ἐχθρική! Μέλημά του ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν, «ὑπέρ ὧν Χριστός ἀπέθανεν» (Ρωμ.ε΄8), ἰδιαιτέρως ἀγαπημένη του ἔκφρασις –πρός δόξαν Θεοῦ.

Συχνά – πυκνά ἔλεγεν: Ἡ Ἐκκλησία δέν κάνει πολιτικήν. Μίαν μόνον πολιτικήν γνωρίζω «τό ναί ναί καί τό οὐ οὐ».

Ἀκόμη: «Προτιμῶ ἱπτάμενος ὡσάν ἀετός νά πέσω, παρά ἕρπων ὡς σκώληξ νά ζήσω. Οἱ ἀετοί πίπτουν, δέν κύπτουν»!

Ἐπίσης, «Δέν ἀνήκω, δόξα τῷ Θεῷ, εἰς τούς ἀνθρώπους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἔχουν μίαν μόνον ἀρχήν, νά μήν ἔχουν καμμίαν ἀρχήν – γνωστοί ὀσφυοκάμπται – μέλη τῆς ὀργανώσεως ΟΦΑ, πού σημαίνει ὅπου φυσᾶ ὁ ἄνεμος»!

Ἡ ἀταλάντευτος εὐαγγελική θεώρησις τῶν πραγμάτων, κατά τήν ἐνδεκαετῆ ποιμαντορίαν του, εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα νά ἀγαπηθῇ μεγάλως, ἀλλά καί νά πολεμηθῇ σφοδρῶς.

Ἐκοιμήθη «ἐπί τῶν ἐπάλξεων» πραγματοποιῶν ποιμαντικήν ἐπίσκεψιν καί τήν τελευταίαν καί συγκινητικήν ὁμιλίαν του εἰς τό τότε Μιχάλειον Ὀρφανοτροφεῖον Θηλέων Χίου –μολονότι ἦτο σοβαρῶς κλονισμένη ἡ ὑγεία του- τήν Τετάρτην 29ην Νοεμβρίου 1978, εἰς ἡλικίαν μόλις 62 ἐτῶν.

Ἡ Ἐξόδιος Ἀκολουθία ἐψάλη εἰς τόν Καθεδρικόν Ναόν τῶν Ἁγίων Μηνᾶ Βίκτωρος καί Βικεντίου, τό Σάββατον 2αν Δεκεμβρίου, συγχοροστατούντων τῶν Μητροπολιτῶν Μυτιλήνης Ἰακώβου ὡς Τοποτηρητοῦ, Κερκύρας Πολυκάρπου καί Ὕδρας Ἱεροθέου, συμπροσευχομένου τοῦ ἱεροῦ Κλήρου καί τοῦ εὐσεβοῦς χιακοῦ λαοῦ. Ἐπρόκειτο νά ἔλθῃ καί ὁ τρίτος Ἀρχιερεύς μετά τοῦ ὁποίου συνεδέετο, προσφάτως συναριθμηθείς τοῖς Ἁγίοις Ἅγιος Καλλίνικος Ἐδέσσης, ἀλλά δέν κατέστη δυνατόν διά λόγους ὑγείας του.

Μεταξύ τῶν ὅσων εἶπεν ὁ Τοποτηρητής Μητροπολίτης, ἀπευθυνόμενος πρός τόν κεκοιμημένον Ἱεράρχην, κατά τό Τρισάγιον τήν ἐπομένην τῆς κοιμήσεώς του ἦτο καί τοῦτο: «Χρυσόστομε, τόσον οἱ λόγοι σου, ὅσο καί τά ἔργα σου ἦσαν ἀσφαλῶς ἀρεστά εἰς τόν Θεόν, ὄχι ὅμως καί εἰς τούς ἀνθρώπους τοῦ αἰῶνος τούτου...».

Ἐτάφη ὄπισθεν τοῦ ἁγίου Βήματος τοῦ Καθολικοῦ τῆς Ἱ. Νέας Μονῆς, σημεῖον εἰς τό ὁποῖον ἐκάθητο μελετῶν καί συγγράφων, ἔχων πρό ὀφθαλμῶν τήν πόλιν τῆς Χίου, τό βαθυγάλαζον ἑλληνικόν Αἰγαῖον καί τά Μικρασιατικά παράλια τῆς ἁλυτρώτου Ἰωνίας.

Ἡ Καθηγουμένη τῆς Παναγιοσκέπαστης καί Μαρτυρικῆς αὐτῆς Ἱερᾶς Νέας Μονῆς Γερόντισσα Μαριάμ Μανιοῦ -ἐκ Μεσαγροῦ Λέσβου ὁρμωμένη- πολλοί πατέρες, ἀλλά

καί προσκυνηταί μαρτυροῦν διάφορα «σημεῖα» ἐπί τοῦ τάφου τοῦ Μητροπολίτου Χρυσοστόμου καί πέριξ αὐτοῦ, κατά τήν διάρκειαν τῶν εἴκοσι ἕξ ἐτῶν, ἀπό τοῦ ἐνταφιασμοῦ του.

Ἡ Ἀνακομιδή τῶν τιμίων λειψάνων του ἔλαβε χώραν, κατόπιν σχετικῶν προφορικῶν καί ἐγγράφων παρακλήσεων τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ὑπηρεσίας Χίου –λόγῳ ἀνασκαφῶν εἰς τόν πέριξ τοῦ τάφου αὔλειον χῶρον τῆς Ἱ. Μονῆς –τήν Παρασκευήν 1ην Ὀκτωβρίου 2004, ἀφοῦ προηγήθη Θεία Λειτουργία καί ἐπιμνημόσυνος δέησις, τάς ὁποίας ἐτέλεσεν ἡ ταπεινότης ὑμῶν ἐντολῇ τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν Διονυσίου, μετά τοῦ νῦν Ἡγουμένου τῆς Μονῆς καί τοῦ π. Ἰωάννου Μπογῆ.

Κατά τήν Ἀνακομιδήν, μεγίστην ἀγαλλίασιν καί ἀνεκλάλητον χαράν ἠσθάνθημεν οἱ παρευρισκόμενοι, ἀπό τήν ἄρρητον εὐωδίαν, ἡ ὁποία κατά κύματα ἐξήρχετο τοῦ τάφου, πηγήν ἔχουσα τά χαριτόβρυτα κροκοβαφῆ Λείψανα τοῦ μακαριστοῦ Ἱεράρχου Χρυσοστόμου!

Εὐωδία λεπτή, ὑπερκόσμιος, θεία εὐωδία ἡ ὁποία διεχέετο εἰς ἅπασαν τήν περιοχήν, κατά τήν μαρτυρίαν τῆς ἀειμνήστου Καθηγουμένης τῆς Μονῆς Μαριάμ Μανιοῦ, καί ὡς μαρτυροῦν ὁ τότε Ἐφημέριος καί Πνευματικός αὐτῆς νῦν Ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης κ. Διονύσιος Παπανικολάου, λοιποί κληρικοί καί ἡ ταπεινότης ἡμῶν, λαϊκοί ὡς ὁ κ. Δημήτριος Ἐλ. Ζαννῖκος, φύλακες τοῦ σκευοφυλακίου –μουσείου τῆς Μονῆς καί ἄλλοι.

Ἀξιοσημείωτον, ἐπίσης, εἶναι ὅτι τά ράσα καί αἱ χεῖρες τοῦ διενεργήσαντος τήν Ἀνακομιδήν, παρουσίᾳ ἡμῶν καί τοῦ ἀνηψιοῦ του κ. Ἐμμανουήλ Μελινοῦ, Πρωτοπρ. κ. Ἰωάννου Μπογῆ, ἐφημερίου τοῦ Ἱ. Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου Τρουλλωτῆς πόλεως Χίου, ἀλλά καί ὅσων ἄλλων ἤρχοντο εἰς ἐπαφήν μέ τά ἱερά ἐντάφια, εὐωδίαζον ἐπί μακρόν, πέραν τῆς ἑπομένης!..

Ὅμως, τό ἁγιοπνευματικόν γεγονός δέν ἔμεινε κρυφόν, διεδόθη ἀπό στόματος εἰς στόμα, ὡς ἐμφαίνεται καί ἀπό διάφορα δημοσιεύματα τοῦ Τύπου.

Ἐνδεικτικῶς: Χιακή ἐφημερίς «Ὁ Πολίτης» τῆς 21ης καί 22ας Ἰουνίου 2005, ἐννέα δηλαδή ὁλοκλήρους μῆνας μετά τήν Ἀνακομιδήν, ὑπό τούς τίτλους: «Ἄρωμα μύρου ἀναβλύζει ἀπό τόν τάφο τοῦ Χρυσοστόμου» καί «Ἀπό τόν Ὀκτώβριον... Ἀρωματική ἐπίθεση διαρκείας»!

Σεβασμιώτατε, ἐπιλείψει με ὁ χρόνος διηγούμενον διά τά γεγονότα τῆς ζωῆς, ἀλλά καί τῆς ὁσιακῆς κοιμήσεως τοῦ μακαριστοῦ Προκατόχου Σας, περί ὥραν 2αν μ. μ. εἰς τήν τότε Κλινικήν τοῦ Ἰωάννου Αὐγουστῆ, Δρ. Ἰατρικῆς, παρόντων τοῦ ὁμιλοῦντος, εὑρισκομένου εἰς τό δωμάτιον νοσηλείας αὐτοῦ, καί τῶν ἀειμνήστων Πρωτοπρεσβυτέρου π. Εὐαγγέλου Πολιτάκη καί Πρωτοπρεσβυτέρου τότε καί μετέπειτα Ἀρχιμανδρίτου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καί Πρωτοσυγκέλλου τῆς

Ἱερᾶς Μητροπόλεως π.Γεωργίου Λιαδῆ.

Κατακλείοντας τάς λιτάς αὐτάς γραμμάς, ἐξαιτούμεθα τάς προσευχάς καί δεήσεις τοῦ μακαριστοῦ Ποιμενάρχου εἰς τό ὑπερουράνιον Θυσιαστήριον ὑπέρ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ταύτης καί τοῦ ποιμνίου αὐτῆς καί ἐκφράζομεν τήν εὐχήν, ὅπως τά ἱερά λείψανα τοῦ μακαριστοῦ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ἐπανέλθουν εἰς Χίον, διότι ἐδῶ ἀνήκουν, καί ἀναφωνοῦμεν τό χρυσοστομικόν «Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν» καί «Ζῇ Κύριος ὁ Θεός» (Γ΄Βασιλ. ιη΄10), τά ὁποῖα συνεχῶς καί ἀδιαλείπτως εἶχεν εἰς τά χείλη του καί εἰς τήν καρδίαν του, ὁ ἀλήστου μνήμης Ἀρχιερεύς. Ἐπί πᾶσι τούτοις,

– Χρυσοστόμου τοῦ Σεβασμιωτάτου καί Θεοπροβλήτου Μητροπολίτου τῆς Ἁγιωτάτης Μητροπόλεως Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν, ὑπερτίμου καί ἐξάρχου πάσης Ἰωνίας, ἡμῶν δε Πατρός καί Ποιμενάρχου αἰωνία ἡ μνήμη! ΑΜΗΝ! ”

Και ο Σεβασμιώτατος κ. Μάρκος κατέληξε με την Ευχή:”Ο μακαριστός Ποιμενάρχης να δέεται στο Θεό και να μας δείχνει πως πρέπει να πορευόμεθα”.

Στο Μνημόσυνο συμμετέσχε και ο Αίδεσιμ. Πρωτοπρ. π. Ιωάννης Κοντός, Εφημέριος του Καθεδρικού Ι. Ναού Αγ. Γεωργίου Βροντάδου, Χειροτονία του μακαριστού Μητροπολίτου και εκ των αμέσων συνεργατών του.